

РЕШЕНИЕ

№ 24742

гр. София, 25.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 78 състав,
в публично заседание на 26.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пенка Велинова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **2053** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и сл. от ДОПК.

Образувано е по жалба на Г. С. Х., с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] против Ревизионен акт /РА/ № Р-22221218006561-091-001/15.07.2021 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП, в частта, потвърдена с Решение № 1516/01.10.2020 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” [населено място] /ДОДОП – [населено място]/, а именно: в частта в която спрямо него са били установени допълнителни задължения за данък върху годишна данъчна основа по чл.17 от ЗДДФЛ в размер на 36932.50 лв. - главница и лихви за забава в размер на 30780.42 лв. за д.п. 2012 г., както и задължения за осигурителни вноски за данъчни периоди от м. 01.2012 г. до м. 12.2016 г. както следва: за ЗО - главница в размер на 8742.02 лв. и лихви за забава, в размер на 7348.42 лв.; за вноски за ДОО - главница в размер на 11846.88 лв. и лихви за забава в размер на 10866.71 лв. и за УПФ – главица в размер на 4773.11 лв. и лихви за забава в размер на 4251.78 лв., както и е решено, че е изтекла погасителната давност за задълженията за окончателни осигурителни вноски за самоосигуряващи се лица за периодите 2012 и 2013г. и лихвите върху тях, за задълженията данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за 2012г. в размер на 35283,62лв., след извършено прихващане на сумата на 36932.50 лв. с надвнесени суми от лицето в ТАБЛИЦА II на РА и за лихвите за забава в размер на 30780,42лв., както и за лихвите върху месечните авансови осигурителни вноски за периодите от м. 12.2012г. до м. 11.2014г., а именно 1288,67лв. – за вноски за ДОО, за 512,33лв. – за вноски за ЗО и за 503,39лв. – за вноски за УПФ и

те не подлежат на принудително изпълнение, считано от датата на подаване възражението за погасителна давност.

Жалбоподателят сочи съображения за незаконосъобразност на ревизионния акт в частта, в която е потвърден. Установените задължения с него били определени при неправилно прилагане на материалния закон и при съществени нарушения на процесуалните правила. РА бил постановен след изтичане на допустимите в ДОПК срокове за провеждане на ревизията. Незаконосъобразно били определени задължения по ЗДДФЛ. С решението на директора на ДОДОП – С., претенцията на жалбоподателя за изтекла давност била уважена, относно главницата за персонален данък по ЗДДФЛ за 2012 г., но въпреки това в РА било извършено прихващане межд надвнесен данък за периоди 2013 г. -174.80 лв., за 2014 г. – 495.56 лв., 2015 г. – 687.48 лв. и 2016 г. – 291.04 лв. с вече признатите от НАП като погасени по давност задължения за 2012 г. В тази връзка се сочи, че с изтичането на погасителната давност към 31.12.2019 г. е погасено правото за събиране на публичното вземане по ЗДДФЛ за 2012 г., а цитираното прихващане било направено с РА от 15.07.2021 г. Определените задължения за авансови месечни вноски за ДОО, ЗО и УПФ за периоди от м. януари 2014 г. до м.ноември 2014 г. били незаконосъобразни, тъй като ЗВР е била връчена след изтичане на преклузивния срок по чл. 109, ал.1 ДОПК. Иска се отмяна на РА в потвърдената с решение на ДОДОП част. Претендират се разноски.

Ответникът по жалбата – Директора на Дирекция „ОДОП“ – [населено място], оспорва жалбата. Иска обжалваният РА да бъде оставен в сила като правилен и законосъобразен. Изложените съображения съответстват на съдържанието на решението на директора на ОДОП. Претендира разноски по делото.

СГП не е встъпила в процеса.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221218006561-020-001/ 30.10.2018 г. /л.29/, издадена от К. Г. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в отдел „Ревизии“ към дирекция „Контрол“ при ТД на НАП /л.29-гръб/е възложено извършването на ревизия на Г. С. Х. с ЕТ „ГЕОРГИ ХРИСТОВ – ПРОДЪКШЪН“ за определяне на задълженията за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за данъчните периоди от 01.01.2012 г. до 31.12.2016 г. и за задължения за здравно осигуряване (ЗО) – за самоосигуряващи се лица, за ДОО – за самоосигуряващи се лица и за УПФ - за самоосигуряващи се лица за периодите от 01.01.2012 г. до 31.12.2016 г. За ревизиращи органи са определени: Б. К. С., гл.инспектор по приходите и ръководител на ревизията и А. Л. Д. - ст. инспектор по приходите. Отбелязано е, че ревизията следва да бъде извършена в срок от три месеца от връчването на ЗВР. Заповедта е връчена при отказ на 14.12.2018 г., видно от приложеното известие за доставяне с рег. №8100014731664/л.39/. Съгласно чл.30, ал.4 ДОПК, отказът да се приеме съобщението, когато е изпратено по пощата или с куриерска служба, какъвто е настоящият случай, се удостоверява с подписа на връчителя. В тези случаи съобщението се смята за връчено на датата на отказа. Видно от удостоверение за извършено връчване по електронен път в ИС „Контрол“ /л.31/, ЗВР №Р-22221218006561-020-001/ 30.10.2018 г. е връчена повторно по електронен път на 05.10.2020 г.

Със Заповед за изменение на заповед за възлагане на ревизия /ЗИЗВР/ №Р-22221218006561-020-002/04.01.2021г., издадена от К. Г. М., на длъжност началник

сектор „Ревизии“ в отдел „Ревизии“ към дирекция „Контрол“ при ТД на НАП, срокът на ревизията е продължен, като е определен краен такъв до 05.03.2021 г. /л.47/.

Ревизионният доклад /РД/ по извършената ревизия с № Р-22221218006561-092-001 е изготвен на 10.05.2021 г. и връчен по електронен път на 18.05.2021 г. /л.78-гръб/. С молба вх. № 53-00-20#2/25.05.21 г., Г. Х. поискал от ревизиращите органи удължаване на срока по реда на чл.117, ал.5 ДОПК, поради големия обем на доказателства, с които следвало да се запознае /Приложение I/. Срещу РД е подадено възражение с вх. № 53-00-20/24.06.2021 г. по регистъра на ТД на НАП – С. /л.79 гръб/.

В хода на ревизията са предприети следните процесуални действия, с които са приобщени писмените доказателства по делото:

Събиране на доказателства от ревизираното лице по реда на чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК чрез връчване на искане за представяне на документи и писмени обяснения:

1.ИПДПОЗЛ № Р-22221218006561-040-001/ 14.10.2020г. до ревизираното лице.

2. Искания за извършване на насрещни проверки на дружествата, в които лицето има участия:

- ИПДПОЗЛ № П-22221218198897-040-001/16.12.2020г. до Г. Х. П. БГ ЕООД с ЕИК[ЕИК]. Съставен е Протокол за извършена насрещна проверка П-22221218198897- 141-001/ 25.02.2021г.;

- ИПДПОЗЛ № П-22222518198898-040-001/16.12.2020г. до БЪЛГАРСКА НАЦИОНАЛНА ТЕЛЕВИЗИЯ с ЕИК[ЕИК]. Съставен е Протокол за извършена насрещна проверка П-22222518198898-141-001/25.02.2021г.;

3.Направена е справка в Интегралната информационна система за кадастър и имотен регистър И. за цялата страна в частност компютърни справки от Имотни служби по вписванията.

4. Направена е проверка в информационната система на НАП, относно: подадени за лицето уведомления по чл. 62, ал. 5 от КТ и справки по чл. 73 от ЗДДФЛ, подадени декларации по чл. 50 от ЗДДФЛ.

5.На основание чл. 50 от ДОПК с протокол № 1240188/23.02.2019г., са приобщени налични в данъчното досие доказателства, надлежно събрани в хода на извършена проверка за установяване на факти и обстоятелства /ПУФО/ на Г. С. Х. за периода от 01.01.2012 г. до 31.12.2016 г. Приобщават се доказателства , представляващи трайни факти и обстоятелства от значение за настоящото производство, приложения към протокол № ПФ-22221217073135-073-001 / 30.10.2018г.

Изготвен е ревизионен доклад, връчен на жалбоподателя на 18.05.2021г. С него се предлага установяване на допълнителни задължения на жалбоподателя.

Жалбоподателят е оспорил ревизионния доклад. Оспорил е наличието за основания за определяне на задължения, както и е направил възражения за погасяване по давност на задълженията за 2012-2014г.

Ревизията е приключена с РА №Р-22221218006561-091-001/15.07.2021 г. /л.79/, издаден от К. Г. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията и Б. К. С., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията. РА е връчен по електронен път на 19.07.2021 г., видно от приложената разписка на л.85.

Отхвърлени са възраженията срещу основания за начисляване на данъчни задължения. Възражението за изтекла давност на жалбоподателя е отхвърлено. Направено е прихващане на дължими суми с погасените по давност задължения.

Установени са допълнителни задължения, както следва:

- Главница върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за 2012г. в размер на 36932,50лв. и лихва върху тази сума към 15.07.2021г. – 30780,42лв.;
- ДОО за самоосигуряващи се по КСО за 2012г. в размер на 2227,20лв. и лихва върху тази сума към 15.07.2021г. – 2656,37лв.;
- ДОО за самоосигуряващи се по КСО за 2013г. в размер на 2534,40лв. и лихва върху тази сума към 15.07.2021г. – 2743,92лв.;
- ДОО за самоосигуряващи се по КСО за 2014г. в размер на 2787,84лв. и лихва върху тази сума към 15.07.2021г. – 2385,09лв.;
- ДОО за самоосигуряващи се по КСО за 2015г. в размер на 3114,96лв. и лихва върху тази сума към 15.07.2021г. – 2154,38лв.;
- ДОО за самоосигуряващи се по КСО за 2016г. в размер на 1182,48лв. и лихва върху тази сума към 15.07.2021г. – 926,95лв.;
- Здравно осигуряване за самоосигуряващи се по ЗЗО за 2012г. в размер на 1392,00лв. и лихва върху тази сума към 15.07.2021г. – 1639,17лв.;
- Здравно осигуряване за самоосигуряващи се по ЗЗО за 2013г. в размер на 1944,00лв. и лихва върху тази сума към 15.07.2021г. – 1808,38лв.;
- Здравно осигуряване за самоосигуряващи се по ЗЗО за 2014г. в размер на 2052,40лв. и лихва върху тази сума към 15.07.2021г. – 1681,61лв.;
- Здравно осигуряване за самоосигуряващи се по ЗЗО за 2015г. в размер на 2288,80лв. и лихва върху тази сума към 15.07.2021г. – 1515,31лв.;
- Здравно осигуряване за самоосигуряващи се по ЗЗО за 2016г. в размер на 1064,82лв. и лихва върху тази сума към 15.07.2021г. – 703,95лв.;
- УПФ за самоосигуряващи се по КСО за 2012г. в размер на 870,00лв. и лихва върху тази сума към 15.07.2021г. – 1037,65лв.;
- УПФ за самоосигуряващи се по КСО за 2013г. в размер на 1101,60лв. и лихва върху тази сума към 15.07.2021г. – 1071,85лв.;
- УПФ за самоосигуряващи се по КСО за 2014г. в размер на 1110,00лв. и лихва върху тази сума към 15.07.2021г. – 931,67лв.;
- УПФ за самоосигуряващи се по КСО за 2015г. в размер на 1230,00лв. и лихва върху тази сума към 15.07.2021г. – 848,53лв.;
- УПФ за самоосигуряващи се по КСО за 2016г. в размер на 461,51лв. и лихва върху тази сума към 15.07.2021г. – 362,08лв.

Общо са установени задължения в размер на 115541,84лв. – главница и лихви. Установени са и надвнесени суми за възстановяване в размер на 1648,88лв., които са прихванати от дължимата сума за ДДФЛ за 2012г.

Крайният размер на задълженията за внасяне е определен на 60645,63лв. – главница и 53247,33лв. – лихва за забава.

Мотивите за определяне на тези задължения са изложени в РА и РД към който РА препраща, а именно:

В хода на ревизионното производство е установено, че Г. С. Х. е местно лице, регистрирано в ТД на НАП С., офис „И.“, с постоянен и настоящ адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] семейно положение: неженен, без деца под 18 годишна възраст. Не е регистриран по ЗДДС. Има участие в „Георги Христов Продъкшън“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК].

Връчено му е Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице (ИПДПОЗЛ) №Р-22221218006561-040-001/ 14.10.2020 г., с което са изискани

документи относно получени доходи, начална разполагаема сума към началото на ревизирания период и съответно към 31-ви декември на всяка година, движение по притежавани банкови сметки, закупени недвижими имоти и МПС, сключени договори за заеми – получени и предоставени и др. В отговор, от жалбоподателя са представени документи относно движението по притежаваните от него банкови сметки, възражение срещу връчената му Покана по чл. 103 от ДОПК, обяснителна записка и копие от подадените от него Годишни данъчни декларации (ГДД) по чл. 50 от ЗДДФЛ.

На основание чл. 45 от ДОПК са извършени насрещни проверки на „Георги Христов Продъкшън БГ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], приключила с Протокол за извършена насрещна проверка (ПИНП) №П-22221218198897-141-001/ 25.02.2021 г. и на Българска национална телевизия, ЕИК[ЕИК], приключила с ПИНП №П-22222518198898-141-001/25.02.2021 г.

С Протокол №1240188/23.02.2019 г. към процесната ревизия са приобщени всички събрани доказателства в хода на извършена проверка за установяване на факти и обстоятелства на Г. С. Х. за периодите от 01.01.2012 г. до 31.12.2016 г., приключила с Протокол №ПФ-22221217073135-073-001/ 30.10.2018 г., както следва: изготвени искания за представяне на документи и писмени обяснения до всички търговски банки, регистрирани в БНБ и получени документи; представени доказателства и писмени обяснения от ревизираното лице по връченото му Искане за представяне на документи и писмени обяснения №ПФ-22221217073135-040-001/ 10.05.2017 г.

След анализ на събраните в хода на ревизията документи, органите по приходите са изготвили таблици за всяка от ревизираните години и са съпоставили придобитото имущество и направените разходи с получените и декларираните доходи от всички източници от ревизираното лице. В изготвените таблици за периодите от 2013 г. до 2016 г. не е установено превишение на разходите над доходите.

Единствено за 2012 г. е установено превишение на разходите над доходите в размер на 607890,44 лв., което е формирано от разликата между началната разполагаема сума по банкови сметки и установените приходи на лицето и крайната разполагаема сума по банкови сметки, сумирана с установените разходи.

Установено е, че през 2012 г., 2013 г., 2014 г. и 2015 г. Г. Х. е получил преводи от лица, подробно описани на стр. 15 от РД, касаещи авансови плащания за предстоящи концерти и др., които не са декларираны в подадените от лицето годишни данъчни декларации по чл. 50 от ЗДДФЛ, съответно в размер на 9 380,00 лв. за 2012 г.; 11000 лв. за 2013 г.; 6300 лв. за 2014 г. и 3 766,25 лв. за 2015 г. От жалбоподателят е декларирано, че така получените преводи, представляват авансови плащания за бъдещи концерти, които не са се състояли, но ревизиращите органи са отбелязали, че не са представени доказателства тези суми да са възстановени на съответните наредители. С оглед това е прието, че същите представляват недекларираны доходи от други източници съгласно чл. 35, т. 6 от ЗДДФЛ и следва да участват при формирането на годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за съответните периоди. Тези доходи са отразени в изготвените таблици - съпоставки между доходите и разходите за посочените периоди. При анализа на данните за приходите и разходите на лицето е установено превишаване на разходите над приходите само за 2012г., което е дало основания за промяна на данъчната основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за годината, както следва:

За 2012 г. е установено превишение на разходите над доходите в размер на

607890,44 лв., формирано на база следните данни:

1. Налични парични средства в брой- 5000лв.;
2. Налични парични средства в банкови сметки- 741399лв.;
3. Доходи от друга стопанска дейност - 48 762,83 лв.
4. Необлагаеми доходи от лихви по депозити -29833,09лв.
5. Други източници на доходи – 9080лв.;
6. Разходи за издръжка и за живот – 3701,35лв.;
7. Разходи за придобиване на автомобил – 53784,50лв.;
8. Разходи за данъци, осигурителни вноски, такси и др. публични задължения – 2907,17лв.;
9. Други разходи /покупки от регистрирани по ЗДДС лица/ -5115,54лв.
10. Парични средства в брой в края на периода – 2800лв.;
11. Парични средства по банкови сметки в края на периода – 1373656,80лв.

Установено е превишаване на разходите над приходите с 607890,44лв., която сума се приема за данъчна основа по реда на чл. 17 от ДОПК, върху която се дължи ДДФЛ в размер на 10% или 60789,04лв. Установено е, че Х. е декларирал данъчна основа в размер на 48762,83лв.(Приложение № 3 към годишната данъчна декларация), върху която се дължи ДДФЛ 10%. Върху тази сума е приспаднал 40 % необходими присъщи разходи и е декларирал окончателна сума за облагане -29257,70лв.

Ревизията е събрала двете суми - 607890,44лв.+ 48762,83лв и е определила данъчна основа - 656653,27лв. Върху тази сума са признати 40 % необходими присъщи разходи или данъчната основа е определена на 393991,96лв.

Сумата от 9080лв. за получени авансови плащания за концерти през 2012г. е приета от ревизиращите за недеклариран доход, подлежащ на облагане по реда на чл. 35, т. 6 от ЗДДФЛ, върху който се дължи 10% данък.

Сборът от двете суми 393991,96лв.+9080лв. е формирала окончателната данъчна основа за 2012г. – 403071,96лв., от която са приспаднати здравни и осигурителни вноски в размер на 4489,20лв. и е формирана данъчна основа – 398582,76лв., съответно е определен ДДФЛ в размер на 39858,27лв., от който невнесен - 36932,50лв. Върху сумата на невнесения в срок данък е начислена лихва към 15.07.2021г. – 30780,42лв.

За периодите 2013 г., 2014 г. и 2015 г. е установен надвнесен данък по ЗДДФЛ, както следва: данък за възстановяване в размер на 174,80 лв. за 2013 г., в размер на 495,56 лв. за 2014 г., в размер на 687,48 лв. за 2015 г.и в размер на 291,04лв. за 2016г. Или общо за четирите години е установен надвнесен и подлежащ на възстановяване данък по ЗДДФЛ- 1 648,88 лв. С издадения ревизионен акт е извършено прихващане на тази сума с установения дължим данък за 2012 г. в размер на 36932,50 лв. Поради това е формирано задължение за внасяне по ЗДДФЛ само за 2012 г., като след извършеното прихващане с надвнесените данъци за периодите от 2013 г. до 2016 г., същото остава дължимо в размер на 35 283,62 лв.

Установено е, че Х. не е внасял дължими суми за ДОО за самоосигуряващи, здравни осигуровки и УПФ за 2012, 2013, 2014, 2015 и 2016г.

Окончателните задължения са определени в размер, както следва:

- ДОО за самоосигуряващи се за 2012, 2013, 2014, 2015 и 2016г. - 11846,88лв.-главница и 10866,71лв.-лихва към15.07.2021г.;
- Здравно осигуряване за самоосигуряващи се за 2012, 2013, 2014, 2015 и 2016г. – 8742,02лв.-главница и 7348,42лв.-лихва към 15.07.2021г.

- УПФ за самоосигуряващи се за 2012, 2013, 2014, 2015 и 2016г. – 4773,11лв.-главница и 4251,78лв.-лихва към 15.07.2021г.
- Данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за 2012г. – 35283,62лв. – главница и 30780,42лв. – лихва към 15.07.2021г.

РА е обжалван пред директора на дирекция „ОДОП” – [населено място] в срока по чл. 152 ДОПК /л.95/. Оспорва се основанието за начисляване на задължения, както и извършеното прихващане. Според жалбоподателя в производството са допуснати съществени процесуални нарушения. За определяне на задълженията за 2012г. бил изтекъл срокът по чл. 109, ал. 1 от ДОПК. За тези задължения изтекла и погасителната давност. Същите не следвало да фигурират в РА или изрично да се постанови диспозитив, че поради погасяване по давност не подлежат на принудително изпълнение. Всички задължения за ДОО, ЗО и УПФ за 2014 г. също били погасени по давност. Заповедта за издаване на ревизия за всички вноски за ДОО, ЗО и УПФ за 2012г. била издадена след изтичане на преклузивният срок по чл. 109, ал. 1 от ДОПК и те били погасени по давност. Сочи се също, че неправилно надвнесените суми за ДДФЛ за 2013-2016г. са прихванати със задълженията за 2012г., които са погасени по давност. Сочат се следните аргументи: Въпреки че ревизиращите са знаели електронния адрес на жалбоподателя им е отнело 2 години да връчат заповедта за възлагане на ревизия, поради което ревизионният доклад бил просрочен

С Решение № 1516/01.10.2021 г., издадено от директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“-С., обжалваният РА № Р-22221218006561-091-001/15.07.2021 г. е изменен частично, като е обявен за нищожен в частта на установените задължения за лихви за забава за месечни авансови задължителни осигурителни вноски за периодите от м. 01.2012 г. до м. 11.2012 г., в това число: за вноски за ДОО за самоосигуряващи се лица в размер на 739,67 лв.; за вноски за ЗО за самоосигуряващи се лица в размер на 441,20 лв. и за вноски за УПФ за самоосигуряващи се лица в размер 288,93 лв. За да обяви актът за нищожен в тази част директорът на ОДОП е констатирал, че заповедта за издаване на ревизия, с която е започнало производството е издадена след изтичане на 5-годишният преклузивен срок по чл. 109, ал. 1 от ДОПК. Задълженията са били дължими през 2012г. и преклузивният срок започнал да тече от 01.01.2013г.

РА е потвърден в оспорената част на установените задължения за окончателни задължителни осигурителни вноски за ДОО, за ЗО и за УПФ за самоосигуряващи се лица за периодите от 2012 г. до 2016 г., ведно с дължимите лихви за забава и в оспорената част на установените резултати за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за периодите от 2012 г. до 2016 г., ведно с лихвите за забава.

В решението си, директорът на дирекция ОДОП е указал, че погасителната давност за установените задължения за окончателни задължителни осигурителни вноски за ДОО, ЗО и УПФ за самоосигуряващи се лица за периодите 2012 г. и 2013 г., ведно със съответните лихви за забава; за задълженията за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за 2012 г. в размер на 35 283,62 лв. (след извършеното прихващане в Таблица II от РА) и лихви за забава в размер на 30 780,42 лв.; за лихви за забава за месечни авансови задължителни осигурителни вноски за периодите от м. 12.2012 г. до м. 11.2014 г., както следва: за вноски за ДОО в размер на 1 288,67 лв., за вноски за ЗО в размер на 512,33 лв. и за вноски за УПФ в размер на 503,39 лв. е изтекла, поради което РА №Р-22221218006561-091-001/15.07.2021 г., не подлежи на принудително изпълнение в тази част, считано от датата на подаване на възражението

за изтекла давност. На следващо място е указал да се извърши проверка за установяване на основания за прилагане на разпоредбата на чл. 170, ал. 3 от ДОПК или за предприемане на действия по чл. 173 от ДОПК за отписване на тези задължения.

В хода на съдебното производство е изслушана и приета ССЧЕ, неоспорена от страните / л.124-129 от делото/. Експертизата дава заключение за размера на дължимите авансови вноски за ДОО, ЗО и УПФ за 2014г. според РА. Съдът кредитира заключението на експертизата, тъй като е обосновано и съответства на доказателствата по делото.

С оглед установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Оспорването на ревизионния акт, като направено в законоустановения срок по чл.156, ал.1 от ДОПК, от легитимирано лице с правен интерес и против акт, подлежащ на съдебно обжалване и контрол за законосъобразност, е процесуално допустимо.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Ревизионното производство е образувано и проведено, съответно ревизионният доклад и ревизионният акт са издадени от компетентни органи в рамките на определените им правомощия. Ревизията е извършена от определените със заповедта органи по приходите, които с оглед на заеманата длъжност и определянето им за ревизиращи органи, са разполагали с необходимата материална компетентност за провеждането ѝ и за съставянето на ревизионен доклад.

Съгласно разпоредбата на чл.119, ал.2 от ДОПК, ревизионният акт се издава от органа, възложил ревизията /определен за това с акт на директора на компетентната териториална дирекция - чл.112, ал.2, т.1 от ДОПК/ и от ръководителя на ревизията /определен със заповедта за възлагане на ревизия - чл.113, ал.1, т.2 ДОПК/, което в случая е изпълнено. Оспореният ревизионен акт и ревизионния доклад са издадени от компетентни органи, които съответно са разполагали с материална компетентност и такава по степен. Налице е и териториална компетентност на същите. Решението, с което е потвърден ревизионния акт също е издадено от компетентен орган –директор на дирекция ОДОП при ЦУ на НАП.

Както посочените по-горе заповеди за възлагане на ревизия, така и съставения ревизионен доклад и акт са издадени чрез информационна система "Контрол" като електронни документи, подписани с електронен подпис. Представянето на електронните документи на хартиен носител като заверен от страната препис, е допустимо по силата на чл.184, ал.1 от ГПК във вр. с § 2 от ДР на ДОПК. В случая от представените доказателства се установява, че подписалите документите лица са имали валидни електронни подписи, сертификатите за които са представени на диск и на хартиен носител/л. 87-94/. С оглед на изложеното съдът приема, че ЗВР, ЗИЗВР, РД и РА са подписани от лицата, които са посочени като техни издатели с квалифициран електронен подпис в съответствие със закона.

Ревизионният акт е издаден в предвидената от закона форма. Той препраща към ревизионния доклад, където са описани подробно фактическите основания за издаването му. Посочени са и правните основания за издаване на ревизионния акт. Ревизионният доклад е неразделна част от ревизионния акт и мотивите, изложени в него са мотиви и на РА.

В хода на ревизията не са допуснати съществени процесуални нарушения, довели до ограничение на правото на защита на жалбоподателя и до липса на обосновка за

относимите към предмета на ревизията обстоятелства.

За започване на ревизията е уведомено ревизираното лице. Дадена му е възможност да представи доказателства и обяснения.

Процесната заповед за възлагане на ревизия от 30.10.2018г. е връчена на задълженото лице на 14.12.2018г. при отказ да получи книжата. Според чл. 29, ал.1 ДОПК, връчването на съобщенията се извършва на адреса за кореспонденция на субекта. Ал 9 гласи, че съобщението може да се връчи и на всяко друго място, когато се получава лично от лицето или от негов представител. Чл. 30, ал.4 от ДОПК предвижда, че отказът да се приеме съобщението се удостоверява с подписа на връчителя, съответно на органа по приходите, и поне на един свидетел, който не е служител на администрацията, като се отбелязват трите имена и адресът му и се прави бележка за това в разписката, а когато връчването се извършва чрез общината, кметството или лицензиран пощенски оператор, съответният служител удостоверява с подписа си направения отказ, като в тези случаи съобщението се смята за връчено на датата на отказа.

В случая заповедта за ревизия е изпратена за връчване чрез лицензиран пощенски оператор - куриерска фирма М&МВ Е. (л. 39) и на известието за доставка е отбелязано, че е налице отказ на лицето да получи книжата, удостоверен с подписа на служителя. Според чл. 30, ал. 4 от ДОПК, съобщението се счита за връчено на датата на отказа.

Впоследствие е издадена заповед за изменение на ЗВР № Р-22221218006561-020-002/04.01.2021г., с което е разпоредено ревизията да се извърши до 05.03.2021г.

Съдът не споделя възраженията на ответника, че по въпроса за датата на връчване на заповедта за възлагане на ревизия е обвързан от решението на ВАС, при първото разглеждане на делото. Указанията на ВАС от приложение на закона са задължителни за по-долната инстанция, но не и тези които засягат вътрешното му убеждение, изградено на база доказателствата по делото. В случая, съдът е обвързан единствено от решението на ВАС, че актът не е нищожен, но не е длъжен да приеме анализа на доказателствата по отношение връчване на заповедта. Съдът е длъжен да разгледа делото въз основа на закона и вътрешното си убеждение, изградено на база собствения си анализ на доказателствата по делото. Поради което и на база изложените съображения приема посочената дата – 14.12.2018г., за дата на връчване на ЗВР, от която е започнал да тече срокът за завършване на ревизията.

На следващо място, не са допуснати процесуални нарушения, които да засягат валидността на акта. Жалбоподателят е уведомен за ревизията, имал е възможност да представи доказателства и да направи възражения. В ревизионното производство са събрани необходимите доказателства. Съдът констатира на база на датата на протокола, с който са приобщени относимите доказателства по делото(23.02.2019г.), че това е станало в тримесечния срок за извършване на ревизията, считано от датата на връчването ѝ – 14.12.2018г. Т.е. доказателствата са събрани в срок и може да се ползват в производството.

По материалния закон: Съдът следва да се произнесе и за тези вземания, за които актът е потвърден, уважено е възражение за давност и са признати за несъбираеми от директора на ДОДОП при ЦУ на НАП, доколкото актът е оспорен и в тази част, а с част от данъка за 2012г. е направено прихващане на надвнесените от жалбоподателя суми. Т.е. съдът дължи произнасяне по цялата потвърдена част на РА, независимо, че

част от сумите са обявени за несъбираеми поради изтекла давност. Не е предмет на жалбата единствено частта на РА, в която е обявен за нищожен – частта, в която се установяват дължими лихви за забава върху вземания за ДОО, ЗО и УПФ за 2012г. Според РА тези лихви са в размер на 2656,37лв. върху дължимата сума за ДОО за 2012г., която е в размер на 2227,20лв., 1639,17 лв. върху дължимата сума за ЗО за 2012г. и 1071,85лв. върху дължимата сума за УПФ за 2012г., която е в размер на 870,00лв.

Съдът намира, че няма пречка да ползва всички писмени доказателства, които са част от ревизионната преписка. Те са събрани с гореописаните протоколи в периода след връчване на издадената ЗВР на 14.12.2018г., в 3 месечния срок за извършването ѝ, считано от тази дата. Не е спазен срокът за завършване на ревизията, но тези срокове не са преклузивни и не водят до нищожност на акта.

По отношение на материалният закон, съдът намира следното:

С РА са установени задължения за Данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за 2012г. – 36932,50лв. – главница и 30780,42лв. – лихва към 15.07.2021г.

На базата на писмените доказателства по делото, събрани в ревизионното производство, се установяват основанията за начисляване на допълнителен данък по ЗКПО на Х., на база установеното за 2012 г. превишение на разходите над приходите в размер на 607890,44 лв. Направените изчисления на данъчната основа в РА са правилни, съответстват на закона и почиват на писмените доказателства по делото. Установено е превишаване на разходите над приходите с 607890,44лв., която сума правилно е прието, че е следвало да се включи от лицето в данъчна основа по реда на чл. 17 от ДОПК, върху която се дължи ДДФЛ в размер на 10%. Фактите за декларираните от Х. данни се установява от приложение 3 на данъчната му декларация. В полза на жалбоподателя в съответствие със закона е признато на 40 % необходими присъщи разходи.

Сумата от 9080лв. за получени авансови плащания за концерти през 2012г. правилно е приета от ревизиращите за недеklarиран доход, подлежащ на облагане по реда на чл. 35, т. 6 от ЗДДФЛ, върху който се дължи 10% данък. Касает се за авансови плащания за концерти, за които са събрани безспорни данни от банковите сметки на жалбоподателя. Касает се за дейност, от която жалбоподателят е получил доход, която подлежи на облагане по посочения текст. Няма данни за връщане на тези суми, следователно за тях се дължи заплащане на ДДФЛ.

Правилно и обосновано е определен размера на данъчната основа – 398582,76лв., съответно е определен ДДФЛ в размер на 39858,27лв., от който невнесен - 36932,50лв. Върху сумата на невнесения в срок данък правилно и в съответствие с чл. 175 от ДОПК, вр. чл. 1 от ЗЛДТДПДВ е начислена лихва за времето за забавата към 15.07.2021г. – 30780,42лв.

С РА правилно е установено, че жалбоподателят е следвало да внася ДОО, здравни осигуровки и УПФ за периода 2012-2016г. Той има качеството на осигурител – самоосигуряващо се лице по см. §1, т. 29 от ДР на ЗДДФЛ и чл. 5, ал. 2 от КСО. Това задължение е следвало от КСО – чл. 6, ал. 4, т. 1 и действалата към момента Наредба № Н-8 от 29.12.2005 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица. Като самоосигуряващо се лице е следвало да подава ежемесечно до 25 число на месеца, следващ месеца за който са се отнасяли вноските, декларации и да внася авансови вноски за пенсия, ЗО и УПФ.

Ревизията е установила облагаемите доходи на лицето и на тяхна база и на съответния Закон за бюджета на държавното обществено осигуряване /ЗБДОО. за съответната година са определени авансовите и окончателни осигурителни вноски върху месечния осигурителен доход на лицето, по реда на чл. 6, ал. 1, т. 2 от КСО - 12.8 на сто за лицата, родени след 31.12.1959 г. За невнасяне в срок на осигурителните вноски се дължи лихва за забава на основание чл. 113 от КСО.

При извършената ревизия правилно и в съответствие с писмените доказателства е установено, че ревизираното лице не е внасяло авансови и окончателни вноски за ДОО и ДПЗО и ЗО.

Съгласно чл. 6, ал. 8 от КСО, осигурителните вноски за лицата по чл. 4, ал. 3, т. 1, 2 и 4 са за сметка на осигурените лица и се дължат авансово: върху месечен осигурителен доход между минималния и максималния месечен размер на дохода, определен със закона за бюджета на държавното обществено осигуряване за съответната година. Съгласно чл. 6 ал. 9 от КСО, окончателният размер на месечния осигурителен доход за лицата по ал. 8 се определя за периода, през който е упражнявана трудова дейност през предходната година въз основа на данните, декларирани в справка към годишната данъчна декларация по Закона за данъците върху доходите на физическите лица, и не може да бъде по-малък от минималния месечен осигурителен доход и по-голям от максималния месечен осигурителен доход. Окончателните осигурителни вноски се дължат от осигурените лица върху годишния осигурителен доход в размерите за фонд "Пенсии" и за допълнително задължително пенсионно осигуряване и в размерите за фонд "Общо заболяване и майчинство" за самоосигуряващите се лица, които са избрали да се осигуряват в този фонд в срока за подаване на данъчната декларация. Годишният осигурителен доход се определя като разлика между декларирания или установения от органа по приходите при условията и по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс облагаем доход от упражняване на трудова дейност и сбора от доходите, върху които са внасяни авансово осигурителни вноски. Когато с данъчната декларация за предходната година са декларирани доходи, получени за извършена дейност през минали години, или е определен с влязъл в сила ревизионен акт по Данъчно-осигурителния процесуален кодекс по-висок или по-нисък облагаем доход, лицето подава и коригираща справка за осигурителния доход за съответната година.

Установено е с доказателствата по делото, че дължимите осигурителни вноски от Г. Х. за ДОО и ДЗПО-УПФ по чл. 127 от КСО не са декларирани и внесени. Задълженията са публичноправни, възникват по силата на закон и подлежат на събиране по силата на закон, по специална процедура, без съгласие на субекта и независимо от тяхната воля. Върху невнесените в срок осигурителни вноски се дължи лихва на основание чл. 113 от КСО.

На основание чл. 40, ал. 1, т. 2 от ЗЗО като самоосигуряващо се лице Г. Х. е имал и задължението да се осигурява авансово върху месечен доход, който не може да бъде по-малък от минималния месечен размер на осигурителния доход за самоосигуряващите се лица, определени със Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване, и окончателно върху доходите от дейността през календарната година. Задълженията за ЗОВ са публичноправни, възникват по силата на закон и подлежат на събиране по силата на закон, по специална процедура, без съгласие на субекта и независимо от тяхната воля. Авансовите вноски се внасят за сметка на лицата до 25-то число на месеца, следващ месеца, за който се дължат, а

окончателната осигурителна вноска - най-късно в срока за подаване на данъчната декларация по чл. 50 от ЗДДФЛ – в годината следваща тази за която се дължат до 30.04. Върху невнесените в срок осигурителни вноски се дължи лихва на основание чл.107 от ЗЗО и чл.175, ал.1 от ДОПК. Жалбоподателят не е внасял авансови вноски и не е извършил и изравняване на задълженията си въз основа на реализирания доход.

При тези данни правилно, обосновано и в съответствие с действащия закон са определени дължимите вноски по години, подробно изчислени в ревизионния доклад и описани в Таблица 1 на Ревизионния акт, в следния общ размер:

- ДОО за самоосигуряващи се за 2012, 2013, 2014, 2015 и 2016г. - 11846,88лв. – главница и 10866,71лв. лихва към 15.07.2021г.;
- Здравно осигуряване за самоосигуряващи се за 2012, 2013, 2014, 2015 и 2016г. – 8742,02лв. – главница и 7348,42лв. лихва към 15.07.2021г.
- УПФ за самоосигуряващи се за 2012, 2013, 2014, 2015 и 2016г. – 4773,11лв. – главница и 4251,78лв. лихва към 15.07.2021г.

За част от установените задължения е изтекла давност в ревизионното производство, за което е направено и правилно е уважено от Директора на дирекция ОДОП възражение за давност, при следните факти:

Към момента на започване на ревизионното производство с връчване на издадената ЗВР на 14.12.2018г. не е изтекъл преклузивният срок по чл. 109, ал. 1 от ДОПК за установяване на най-старите задължения, които са за 2012г. и съответно за всички последващи задължения.

Жалбоподателят е следвало да декларира доходите по ЗДДФЛ си в декларацията си за 2012г. , която се подава до 30.04.2013г.(чл. 50 и 53 от ЗДДФЛ). Съответно, съгласно чл. 109 от ДОПК, срокът за установяване на задълженията е започнал да тече от 31.12.2013г. Към датата на връчване на ЗВР – 14.12.2018г., не е изтекъл.

Същото е валидно и за окончателните задължения за ДОО, ЗО и УПФ за м. 01-11.2012г. От съдържанието на РА се установява, че ревизиращите са определили чрез ревизионен акт окончателните задължения за ДОО, ЗО и УПФ. Те са изчислени от ревизиращите на база данните за декларираният от лицето доход. Жалбоподателят не е изпълнил задължението си да декларира и плати част от тези задължения като авансови осигурителни вноски. Той не е подал и изравняваща декларация, с която да ги включи в размера на окончателните осигурителни и здравни вноски с годишната данъчна декларация през 2013г. Съответно тези задължения са установени с ревизията и са включени в размера на дължимите окончателни вноски, с дата на възникване 30.04.2013г., когато е изтекъл срокът за подаване на декларацията на жалбоподателя за окончателния размер на дължимите осигурителни и здравни вноски за 2012г.

Неоснователни са доводите, че срокът по чл. 109 от ДОПК за установяване на тези вноски за ДОО, ЗО и УПФ следва да се брой от края на годината, в която е следвало да бъдат декларираны като авансови вноски – 31.12.2012г. Сумите, които жалбоподателят в нарушение на закона не е внесъл и декларирал авансово през 2012г., е следвало бъдат включени в окончателно дължимите суми, които е следвало да се декларира и платят до 30.04. на следващата година. След като не са декларираны и платени авансовите вноски за съответната година, се дължи тяхното деклариране и плащане и към момента на определяне на окончателния размер на ДОО, ЗО и УПФ по реда на чл. 6, ал. 9 от КСО и чл. 40 от ЗЗО , а именно към 30.04. на годината, следваща тази за която се дължат авансовите вноски. Съответно тази дата следва да се съобрази при преценката откога започва да тече, както срокът по чл. 109 от ДОПК за тези

задължения, така и давностният срок за тези задължения. Срокът по чл. 109 ДОПК за тези задължения за 2012г. е започнал да тече от 31.12.2013г. и не е изтекъл към момента на връчване на заповедта за издаване на ревизия. Поради което не е основателно възражението на жалбоподателя, основаващо се на неспазване на този срок.

Основателно е възражението, че е изтекъл 5 годишният давностен срок за събиране на всички вземания за 2012г. Задълженията за ДДФЛ за 2012г. е следвало да бъдат деклариран платени до 30.04.2013г. Давностният срок за тези публични вземания на държавата е започнал да тече на 01.01.2014г., съгласно чл. 171, ал. 1 от ДОПК. Давността е спряла да тече с връчване на заповедта за възлагане на ревизия на 14.12.2018г. до 14.12.2019г., съгласно чл. 172, ал. 1, т. 1 от ДОПК, след което е започнала да тече отново. Не се констатира основания за прекъсване на давността. Съответно на 01.01.2020г. е изтекла.

Авансовите вноски за ДОО, УПФ и ЗО за м. 01-м.11.2012г. е следвало да се декларира и плащат ежемесечно през 2012г. След като това не е направено тези задължения е следвало да се декларира и платят до 30.04.2013г., като се включат, заедно с вноската за м. 12.2012г. в декларация за окончателния размер на осигурителните и здравни вноски за 2012г. Същият е срокът за деклариране и за плащане на Задълженията по ЗДФЛ за 2012г. Давностният срок за установяване и събиране на всички тези публични вземания на държавата е започнал да тече на 01.01.2014г. Давността е спряла да тече с връчване на заповедта за възлагане на ревизия на 14.12.2018г. до 14.12.2019г., съгласно чл. 172, ал. 1, т. 1 от ДОПК, след което е започнала да тече отново. Не се констатира основания за прекъсване на давността по отношение тези задължения. Съответно на 01.01.2020г. тя е изтекла за всички задължения за 2012г. Лихвите за публичните вземания се погасяват по давност с изтичането на давностните срокове за главното вземане по чл. 171, ал. 1 и 2 ДОПК, независимо от начина на погасяване на главницата- чл. 171, ал. 3 от ДОПК. Поради което и лихвите върху задълженията за 2012г. са погасени по давност. Ревизионният акт е издаден на 15.07.2021г., т.е. след погасяване на всички гореизброени задължения по давност.

Съдът констатира, че в случая давността е изтекла в рамките на образувано ревизионно производство и с решението на директора на основание чл. 155, ал. 2 от ДОПК е постановено, че тези задължения не подлежат на принудително изпълнение. Налице е хипотезата на чл. 160, ал. 4 от ДОПК, според която, когато давностният срок е изтекъл в хода на ревизионното производство и е уважено възражение за изтекла давност, в съдебното производство съдът се произнася по основанията и размера на задължението, като изрично посочва, че ревизионният акт не подлежи на принудително изпълнение. В случая директора на ОДОП е уважил възражението за изтекла давност за задълженията за 2012г. и е постановил, че те не подлежат на принудително изпълнение.

С РА е извършено прихващане на задълженията по ЗДФЛ на жалбоподателя с надвнесените от него суми за 2013, 2014 и 2015г. с общ размер 1648,88лв. Извършеното прихващане е законосъобразно. Съгласно чл. 170, ал. 3 от ДОПК, преди започване на производството за принудително изпълнение, може да се извърши прихващане с погасено по давност публично задължение, когато вземането на длъжника е станало изискуемо, преди задължението му да бъде погасено по давност. В случая, Х. е внесъл суми за ДДФЛ в по-голям от дължимия размер в

периода 2013-2016г. Те са подлежали на връщане от момента на поискване от страна на Х., т.е. били са изискуеми преди задължението му за ДДФЛ да се погаси по давност. Това прави извършеното прихващане при условията на чл. 170, ал. 3 от ДОПК законосъобразно.

От което следва, че решението, с което РА е потвърден за тези задължения е законосъобразно. При изрично възражение на ревизираното лице за изтекла погасителна давност в хода на ревизионното производство и извод за основателност на същото, при преценка за правилно определяне на задълженията, следва да се отхвърли жалбата срещу акта, като изрично се отрази, че задължението не подлежи на принудително изпълнение, както е направил с решението си директора на ДОДОП. Правилно е посочено, че давността не заличава задължението, а само възможността на държавата да го събере принудително. Жалбата срещу тази част на РА е неоснователна.

Задълженията за авансовите вноски за м. 01.2013г.-м.11.2013 г. за ДОО, УПФ и ЗО е следвало да се декларират и плащат ежемесечно през 2013г. След като това не е направено тези задължения е следвало да се декларират и платят до 30.04.2014г., като се включат, заедно с вноската за м. 12.2013г. в декларация за окончателния размер на осигурителните и здравни вноски за 2013г. Давностният срок за установяване и събиране на всички тези публични вземания на държавата е започнал да тече на 01.01.2015г. Давността е спряла да тече с връчване на заповедта за възлагане на ревизия на 14.12.2018г. до 14.12.2019г., съгласно чл. 172, ал. 1, т. 1 от ДОПК, след което е започнала да тече отново. Не се констатира основания за прекъсване на давността по отношение тези задължения. Съответно на 01.01.2021г. тя е изтекла за всички задължения за 2013г., както и за лихвите върху тях, съгласно чл. 171, ал. 3 от ДОПК.

Ревизионният акт е издаден на 15.07.2021г., т.е. след погасяване на всички гореизброени задължения по давност. С решението на директора на ДОДОП изричното възражение на ревизираното лице за изтекла погасителна давност е уважено. Давността е изтекла в хода на ревизията и е уважено възражението за давност, съответно с решението на директора на ДОДОП на основание чл. 155, ал. 2 от ДОПК е постановено, че тези задължения не подлежат на принудително изпълнение. Това обуславя извод, че законосъобразно е отхвърлена жалбата срещу тази част на РА и на основание чл. 160, ал. 4 от ДОПК е постановено, че тези задължения не подлежат на принудително изпълнение. Жалбата срещу тази част на РА е неоснователна и следва да се отхвърли.

Задълженията за авансови вноски за м. 01.-м.11.2014г. за ДОО, УПФ и ЗО е следвало да се декларират и плащат ежемесечно през 2014г. След като това не е направено, тези задължения е следвало да се декларират и платят до 30.04.2015г., като се включат, заедно с вноската за м. 12.2014г. в декларация за окончателния размер на осигурителните и здравни вноски за 2014г. Давността за тези задължения е започнала да тече на 01.01.2016г. Тя е спряла да тече с връчване на заповедта за възлагане на ревизия на 14.12.2018г. до 14.12.2019г., съгласно чл. 172, ал. 1, т. 1 от ДОПК, след което е започнала да тече отново. Съответно би изтекла на 01.01.2022г., но с издаването на ревизионния акт на 15.07.2021г. е прекъсната и е започнала да тече нова давност. Към момента тя не е изтекла, както и не е изтекла абсолютната 10-годишна давност за събиране на тези задължения. Поради което в тази част жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

В останалата си част РА също е правилен и законосъобразен и жалбата срещу него следва да се отхвърли. Това включва задълженията за ДОО, УПФ 30 за 2015г. и 2016г. Това е така, тъй като към момента на издаване на РА тези задължения не са били погасени по давност. За по-старите – от 2015г. давността е започнала да тече на 01.01.2016г. С връчване на заповедта за ревизия е спряла да тече за срок от 1 година **в периода от 14.12.2018г. до 14.12.2019г.**, съгласно чл. 172, ал. 1, т. 1 от ДОПК, след което е започнала да тече отново. Давността е прекъсната с издаване на ревизионният акт на 15.07.2021г., от която дата е започнала да тече нова давност, съгласно чл. 171, ал. 3 от ДОПК. Към момента не е изтекла тази давност, нито абсолютната давност за погасяване на тези задължения.

Същото е валидно и за задълженията за 2016г., за които давността е започнала да тече от 01.01.2017г.

За пълнота, правилно е и решението на директора на ДОДОП да обяви за неподлежащи на принудително изпълнение всички лихви върху авансовите вноски за ДОО, 30 и УПФ за периода от м. 12.2012г. до м.11.2014г., като погасени по давност.

Авансовите вноски за м.12.2012г. и за м. 01.-11.2013г. е следвало да се декларират и платят през 2013г. Давността за тези задължения е започнала да тече на 01.01.2014г. и е изтекла на 01.01.2020г. – преди издаване на РА, независимо от спирането ѝ за една година.

Авансовите вноски за м.12.2013г. и за м. 01.-11.2014г. е следвало да се декларират и платят през 2014г. Давността за тези задължения е започнала да тече на 01.01.2015г. и е изтекла на 01.01.2021г. – преди издаване на РА, независимо от спирането ѝ за една година.

Съответно начислените в НАП лихви върху тези суми са погасени по давност на основание чл. 171, ал. 3, вр. ал. 1 от ДОПК. Фактът, че задълженията за ДОО, 30 и УПФ на жалбоподателя за 2014г., вкл. за месеците 01-11.2014г. не са погасени по давност се дължи на това, че съществува задължение за повторно деклариране и плащане на тези суми по реда на чл. 6, ал. 9 от КСО, ако не са декларирани и платени в пълен размер като авансови вноски за годината, за която се дължат.

Ето защо, жалбата срещу ревизионния акт следва да се отхвърли. Той е правилен и законосъобразен.

При този изход на делото, право на разноски има НАП. Те претендират юрисконсултско възнаграждение за всяка съдебна инстанция досега. **Съгласно чл. 161, ал. 1 от ДОПК**, на ответника се присъждат разноски съобразно отхвърлената част от жалбата, а на администрацията вместо възнаграждение за адвокат се присъжда за всяка инстанция юрисконсултско възнаграждение в размера на минималното възнаграждение за един адвокат. Ал 2 предвижда, че при прекомерно възнаграждение за адвокат без оглед на действителната правна и фактическа сложност на делото съдът може да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. В случая материалният интерес по делото, включващ потвърдената част на ревизионния акт - 112 423,16лв. Ако се приложи нормата на чл. 161 от ДОПК следва да се определи възнаграждение за юрисконсулт в размер на 899,38лв. Възражението за прекомерност на това възнаграждение е основателно.

Настоящият съдебен състав приема, че с Решение на Съда на ЕС от 25 януари 2024 г. по дело C-438/22 по преюдициално запитване, отправено от Софийски районен съд, е прието, че член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС следва да

се тълкува в смисъл, че ако се установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочените разпоредби, националният съд е длъжен да откаже да я приложи. Решенията на Съда на ЕС по преюдициални запитвания са задължителни за всички съдилища на основание чл. 63З ГПК, поради което за настоящият съдебен състав, счита че посочените в наредбата размери на адвокатските възнаграждения, а оттук и следващите се размери на юрисконсултски възнаграждения, могат да служат единствено като ориентир при определяне служебно на възнагражденията, но без да са обвързващи за съда. Следователно същите подлежат на преценка от съда с оглед видът на правния спор и съществуващия материален или нематериален интерес, видът и количеството на извършената работа и преди всичко фактическата и правна сложност на делото.

В случая, делото е протекло в по три заседания при първото и второто му разглеждане. Същото не е голяма фактическа и правна сложност. Процесуалните действия на представителя на ответника се е изчерпала с подаване на писмени бележки и участие в съдебни заседания, в които се изтъкват доводи сходни с тези в обжалваното решение. При направено възражение за прекомерност на платеното адвокатско възнаграждение, отчитайки и материалния интерес на спора и факта, че юрисконсулта е лице на трудов договор, съдът намира, че справедливо възнаграждение за всяка съдебна инстанция е сумата от 150лв. По делото са налице доказателства и за направени разноски от страна на ответника в размер на 924,33лв. – държава такса за първото разглеждане на делото пред ВАС, които следва да се присъдят в полза на ответника.

Предвид изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на Г. С. Х., с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Ревизионен акт /РА/ № Р-22221218006561-091-001/15.07.2021 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП, **в частта, потвърдена с Решение № 1516/01.10.2020 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” [населено място] /ДОДОП – [населено място]**, а именно: в частта в която спрямо него са били установени допълнителни задължения за данък върху годишна данъчна основа по чл.17 от ЗДДФЛ в размер на 36932.50 лв. - главница и лихви за забава в размер на 30780.42 лв. за д.п. 2012 г., както и задължения за осигурителни вноски за данъчни периоди от м. 01.2012 г. до м. 12.2016 г. както следва: за ЗО - главница в размер на 8742.02 лв. и лихви за забава, в размер на 7348.42 лв.; за вноски за ДОО - главница в размер на 11846.88 лв. и лихви за забава в размер на 10866.71 лв. и за УПФ – главница в размер на 4773.11 лв. и лихви за забава в размер на 4251.78 лв., **както и е решено, че е изтекла погасителната давност за задълженията за окончателни осигурителни вноски за самоосигуряващи се лица за периодите 2012 и 2013г. и лихвите върху тях, за задълженията данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за 2012г. в размер на 35283,62лв., след извършено прихващане на сумата на 36932.50 лв. с надвнесени суми от лицето в ТАБЛИЦА II на РА и лихвите за забава в размер на 30780,42лв., както и за лихвите върху месечните авансови осигурителни вноски за периодите от м. 12.2012г. до м. 11.2014г., а именно 1288,67лв. – за вноски за ДОО, за 512,33лв. – за вноски за ЗО и за 503,39лв. – за вноски за УПФ и те не подлежат на принудително изпълнение, считано от датата**

на подаване възражението за погасителна давност.

ОСЪЖДА Г. С. Х., с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати на НАП разноси в размер на 1 374,33лв.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България, в 14-дневен срок от получаване на съобщението от страните.

Съдия: